

Чакъ сега тя обърна внимание на лева и впери въ него очи. Левътъ лежеше, както всѣкога, съ високоиздигната глава и отправенъ въ далечината погледъ.

Левътъ и не удостояваше съ погледъ своята плячка, затисната подъ лапата му когато плячката потреперваше, звѣрътъ неволно изваждаше нокта до половина, но отново нервно ги скриваше, безъ да ѝ причини даже одраскване.

Дори когато Сабилія се приближи, той не помръдна и глава; само отъ врѣме на врѣме навеждаше очи, като срѣщаше нейния погледъ съ своитѣ зеници, които тогава едва-едва се разширяваха.

Сабилія заговори съ лева.

Въ своята забърканостъ, тя прѣзъ всичкото врѣме говорѣше, безъ да съзнава сама това, и сега бѣше тѣй естествено да продължава, да моли и заплашва, като защитава най-скжпото си съкровище.

— Дай ми го, — говорѣше тя: — дай ми го! Ти не знаешъ, каво е той за мене! Ти не знаешъ, какъ ми е той необходимъ! Виждашъ ли, другитѣ иматъ всичко, иматъ богатство и много дѣца; иматъ бързи коне и магарета, съ украсени шарени юзди. Тѣ си лѣгатъ да спятъ сити и доволни; гордѣятъ се въ хубавитѣ си дрехи и, когато минаватъ, завистливо се шепне слѣдъ тѣхъ.

Левътъ отново съ гордо прѣзрѣние отправи погледъ въ далечината. Какво мислѣше той? А Сабинія говорѣше се по-горещо и по-горещо, като прѣсичаше потока отъ думи само, за да ги пѣясни съ движения.

— И азъ живѣхъ нѣкога иначе, и азъ се смѣхъ у се радвахъ; имахъ мжжъ здравъ и храбъръ. Но него уби единъ негодникъ. Оттогава само за отмъ-